

Dierbare vrienden,

Het woord van God dat wij met elkaar mogen beluisteren, kan eigenlijk niet indrukwekkender zijn. Het is alsof er een gordijn wordt weggeschoven en dat het ons gegund wordt om een blik te werpen op het meest innerlijke geheim van alles wat bestaat. Een geheim dat ons tegelijkertijd onwaarschijnlijk overstijgt en veel te groot is. Een geheim dat zo klein blijkt te zijn dat wij eigenlijk niet kunnen bevroeden dat het zo concreet, zo dichtbij en zo allesdoordringend en omvattend is. Jesaja is een groot profeet en om profeet te zijn moet je het woord van God gehoord hebben. En niet alleen gehoord hebben, het moet helemaal door je heen zijn gegaan. Je hart, je verstand, heel je omgang met de mensen en het volk. Alles moet als het ware branden van het ene verlangen, van die ene werkelijkheid, namelijk dat je Gods stem bent. En Jesaja is van alle profeten degene die het diepst heeft geschouwd en het meest vooruit gekeken. En het grootste geheim dat God zich zal openbaren in het kind van een jonge vrouw. Maar hier horen wij, en zijn wij deelgenoot van, waarom Jesaja's woord betrouwbaar is. Waarom hij ten diepste en werkelijk profeet is. Zoals de heilige Hieronymus zou zeggen: "De vijfde Evangelist". En dan gaat dus dat gordijn open en worden wij meegenomen en staan we in de troonzaal van God zelf. Dat op zich zou eigenlijk al een schrikreactie in ons moeten bewerken. Als we ons enigszins voorstellen dat onvergrote van wie God is. Daar staan de serafijnen en ze staan boven God. Ze beschermen Hem en tegelijkertijd vergroten ze Zijn almacht. En die serafijnen zijn wonderlijke wezens want hun naam betekent tegelijkertijd dat ze vuur zijn. Vuur is datgene wat altijd omhoog stijgt. Vuur is datgene wat alles helemaal doorlicht en doorwarmt en waardoor al het andere in het licht en in de warmte komt. Maar wonderlijk genoeg in het Hebreeus is diezelfde serafijn ook slang en horen wij plotseling over de slang die daar is in de hof van Eden. Denken wij aan de slang die opgetild wordt en waar allen naar kijken om bevrijd te worden van het kwaad, zien wij in deze wonderlijke figuren tegelijkertijd de grote dienaren rondom de troon van God die ook geroepen zijn om toch de mens te zien. Deze serafijnen hebben 6 vleugels om te vliegen, te bewegen. Om hun intimiteit te verbergen maar ook om hun ogen toe te dekken. Zo groot is de majesteit van God. Wat doen zij? Zij zingen. Zij zingen tot 3 keer toe: "Heilig, Heilig, Heilig de Heer. De God der Hemelse machten. Vol zijn hemel en aarde van Zijn heerlijkheid". God troont op de lofzangen van Israël wordt ons gezegd. God troont op de lofzangen van die volledig tot vuur, ja werkelijk tot in overgrote mate, in liefde ontbrande eerste van alle hemelse schepselen. En dan is het Jhesaja die dat hoort. Jesaja realiseert zich dat hij dit niet kan zien. Hoe moet hij met zijn onreine lippen, hij die maar een mens is uit de stof genomen, en dan nog het stof dat doordrenkt is met het bloed van Abel, hoe moet hij zijn stem voegen in dit hemelse koor? Hoe kan hij die God ziet dit overleven? Hij die niet alleen onrein is omdat hij mens is maar ook nog eens deelt in de zonden van het volk van God. Wat toch juist geroepen was om op deze aarde een lofprijzing voor God te zijn waarop Hij kan wonen maar het in haar ontrouw toch steeds weer niet is. Maar het is die belijding van Jesaja. Het is zijn nederigheid. Het is zijn weten wie hij is voor het aangezicht van God die niemand tot Zich laat dan wij Hij roept. Dat een van de serafs zich tot hem beweegt en hem aanraakt met een gloeiende kool. Het ongetwijfeld ook voor degenen die het beluisteren in de tijd van Jesaja zou hebben herinnerd aan het vuur en de kool die zuiverde door de priester Aäron. Want altijd is de aardse liturgie vóór afbeelding en begrip voor de Hemelsen. Maar dan wordt Jesaja gereinigd en mag zijn mond

openen. Nu kan hij ook Gods lof zingen. Nu kan hij ook zeggen: "Heilig, Heilig, Heilig". En wat gebeurt daarin? Nu hoort hij temidden van de stemmen van de serafijnen de stem van God zelf. Nu kan hij luisteren. Nu kan hij zichzelf openen. Nu kan hij zichzelf geven. En God vraagt: "Wie zal ik zenden? Wie zal ik zenden? Wie zal ik zenden naar dat volk van mij dat niet wilt luisteren? Dat niet wilt zien. Dat zich niet wilt bekeren. Wat constant staat als een blijvend teken van ongehoorzaamheid. Terwijl geroepen is tot gehoorzaamheid. Wie zal ik zenden?". En wat zegt Jesaja: "Henenie". Dat is eigenlijk een toespeeling op de Gods naam zelf, God is! Henenie betekent: "Hier ben ik. Zie naar mij". En dan, dan zij wij met Petrus samen. Zomaar, heel veel later en in Gods voorzienigheid, op dezelfde dag. Opnieuw horen de mensen God spreken. Opnieuw klinkt Zijn stem. Maar nu niet in den hoge maar in die geweldige hemel die is als de tempel zelf en die tot uitdrukking brengt dat alles van God doortrokken is. Nu klinkt het woord van God, voor het eerst zo genoemd in Lucas, uit de mond van Jezus. Om het een beetje voor ons voor te stellen, de kust daar heeft van die inhammen en als Jezus op de boot gaat zitten, dan is het als het ware een soort amfitheater wat zich daar ontwikkelt en kan Hij buitengewoon goed verstaan worden. Het is een woord dat klinkt, Hij gaat niet zomaar op die boot daar zitten. Hij kent zijn omgeving. Maar het is ook een beeld want allen staan. Ze staan boven Hem uit en Jezus zit. Niet op een hemelse troon door vlammen omvat maar op een klein bootje. Met Petrus ernaast die zeker niet het uiterlijk heeft van een serafijn maar wel iemand is die zich laat gezeggen. En als Jezus spreekt, gaan die oren open die nog gesloten waren voor de prediking van Jesaja. Dan gebeurt er iets wat wij onmiddellijk herkennen tussen de engel en Maria, gebeurt nu tussen Jezus en Petrus. Als Jezus is uitgesproken zegt Hij tegen Petrus: "Ga terug naar water en werp daar uw netten uit". Maar u moet zich voorstellen. Ze komen terug, de nacht is voorbij. Het is het begin van de dag. Alleen in de nacht kun je de vissen vangen. Niet als het heet is overdag. Dan is er niets te vangen. Dan zijn die vissen er niet. Dan is het leven dood. Dan is die zee leeg. Petrus weet dat maar op het woord naar Jezus: "Mij geschiedde naar Uw woord", werpt hij die netten uit. Ook bij Petrus spelen er allemaal teksten mee, ziet wat niet kan, toch gebeurt op het woord van deze mens Jezus. Wat het geweldige visioen van Jesaja voor Jesaja betekende, betekent deze visvangst voor Petrus. Ga weg van mij Heer want ik ben een zondig mens. Hij heeft in deze teken erkend en herkend dat in Jezus iets werkelijk is begonnen wat van God zelf alleen kan komen. En dan broeders en zusters gaat het om ons. Het gaat om ons. Want wij worden uigenodigd om ons te realiseren wat deze wereld is en wie wij zijn. Wat er gebeurt in het meest heilige van alle momenten op de zondag, de dag van de verrijzenis, op het moment waarop wij met elkaar de eucharistie vieren. Nu wordt alles wat de schepping heeft naar dit altaar toe gebracht en aan God opgedragen en aan Hem teruggegeven omdat wij herkennen dat Hij is.

"Dit is mijn lichaam gebroken voor u. Dit is mijn bloed vergoten voor u. Wie deelt in dit brood en wie drinkt van deze wijn is wie Ik ben. Ontvang wat u bent. Lichaam van Christus".

Ieder van ons draagt dat geheim in zich. Van eens geraakt te zijn en wij weten of niet hoe en wat. Door dat onwaarschijnlijk maar enig echte waarheid. Dat alles van God is en dat dit leven, ons leven, niets anders is dan het nu al weten dat God alles is in ons.

Hij is met ons, komt tot ons, geeft zich aan ons, verwant ons, voedt ons, Heiligt ons en zuivert ons. Zodat elk moment van onze dag, door ons heen, Zijn woord klinkt. Laten wij hopen dat wij elk moment van ons leven, met dat echte gevoel dat God zo groot is en in mij wilt wonen, dat wij door dat gevoel heen deze wereld met Gods trouw mogen zegenen.